

JULIA BURGERS-DROST

Een zwerver komt thuis

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

‘Als dat mijn oude schoolvriendinnetje niet is!’

Bij het horen van een bekende stem houdt Welmoed Prakken haar pas in en kijkt over haar schouder. ‘Nee, het is niet wáár!’ lacht ze. ‘Wat hebben wij elkaar lang niet gezien. En ik maar denken dat je in Afrika zit!’

Donkere ogen in een vaalbruin gezicht, het tamelijk onverzorgde haar is in het midden gescheiden en hangt steil tot op de schouders. ‘Dat is dus voorgoed verleden tijd!’

Lorna Vaarman omhelst Welmoed en uit nogmaals haar vreugde. Hoelang ze al terug is? ‘Een week of twee. En maar slapen! Enfin, ik ben al bijna weer gewend. Maar dan jij... een baby! Ik neem aan dat-ie van jou is?’ Ze buigt zich over de kinderwagen die door Welmoeds moeder als baby is ingewijd. ‘Een jongen? Schitterend. Wat zal de vader trots zijn. Het was toch altijd Theo? Theo Prakken, je jeugdliefde vanaf de zandbak. Tussen jullie kon nooit iemand komen.’ Lorna lacht bij de herinnering, maar als Welmoed rustig zegt: ‘Toch wel, Lorna. Namelijk de dood. Theo is kort maar ernstig ziek geweest. Hij heeft zijn zoontje nooit gezien.’

Lorna verschiet van kleur. ‘Meid, dat méén je niet! Theo, toch niet jouw Theo? Wat vind ik dat erg voor je... vertel eens!’

Welmoed klemt haar handen om de stang van de wagen en schudt haar hoofd. ‘Er is zo weinig te vertellen.’ Daar is Lorna het niet mee eens. Of Welmoed tijd heeft om ergens neer te strijken? ‘Het is per slot van rekening koffietijd. Nemen we, net als vroeger, een kop chocolade met een dot slagroom. Appeltaart met vanillesaus en ik trakteer!’

Nog aarzelt Welmoed even. ‘Vooruit dan maar. Thuis wacht mijn moeder namelijk en je weet hoe moeders kunnen zijn. Ik ben met Bennie naar de dokter geweest. Hij heeft vannacht zo gehoest, weet je. Maar een kwartiertje kan er wel af!’

Het provinciestedje waar beiden geboren zijn, is in de jaren dat Lorna in het buitenland is geweest weinig veranderd. Hier en daar is in de winkelstraat een gevel vernieuwd en ook de straatsteentjes zijn nieuw. Lorna geniet zichtbaar. ‘Het is zo goed terug te zijn! Ik ben toe aan wat nieuws, weet je. Ginds te veel gevechten tegen de bierkaaien, als je me begrijpt. Water naar de zee dragen, zo ontmoedigend. Ik heb ginds mijn hart en mijn energie verloren.

Vertel ik zo wel!

Het is druilerig novemberweer. 's Ochtends mist het, de avonden beginnen steeds vroeger en de zon laat zich zelden zien.

Maar in het restaurantje is het gezellig en warm. Uit de luidsprekers komt een zacht muziekje dat niet hinderlijk is en de donkere hoeken worden door knusse lampjes verlicht. 'Bijna als toen!' zucht Lorna en ontdoet zich van haar korte jas. 'Geef me de jouwe ook maar, dan hang ik ze aan de kapstok. Bestel jij onder-tussen?'

Welmoed kijkt haar na. Lorna Vaarman, ze heeft lange tijd niet meer aan haar gedacht. Ze hoort bij een ander leven dat vroeger heet. Lorna, de beste leerling van de klas, altijd geweest. Als arts is ze meteen na het afronden van haar studie naar Afrika vertrokken, een en al enthousiasme. Al vrij snel is hun contact verwaterd. Jammer, vindt Welmoed nu. 'U wenst?' Een serveerster met een lang schort voor blijft bij de kinderwagen staan. 'Wat een schatje, zeg! Een jongen? Dacht ik al, al dat blauw!'

Welmoed lacht haar toe. 'Inderdaad. Meteen na zijn geboorte kwam iedereen aandragen met iets blauws! Traditie!' Het meisje knikt en houdt haar notitieblokje omhoog. 'Wat kan ik

brenge? We hebben een aanbieding...' Welmoed laat haar niet uitspreken. 'Twee chocolademelk met slagroom en appelgebak met vanillesaus. Als je dat hebt?' Het meisje lacht breeduit en schijnt zich niets van het zichtbaar worden van haar beugel aan te trekken. 'Nou en of. Onze specialiteit, zegt de baas altijd. Tweemaal? Komt eraan!'

Lorna trekt een stoel naar zich toe en wrijft zich vergenoegd in de handen. 'Dit soort dingen heb ik gemist. Eerst niet, maar op het laatst begon het te knagen. Mijn ouders zijn niet meer van de jongsten, ik had de kinderen van mijn broers nog nooit gezien en ga zo maar door. Maar eerst jij! Vertel me over Theo! Jullie waren zo'n ideaal stelletje!'

Welmoed buigt haar hoofd zodat Lorna de uitdrukking in haar ogen niet kan zien. 'Dacht je dat? Ach, dat dacht iedereen. We gingen samen studeren. Rechten, weet je nog?'

De serveerster zet de bestelling voor hen neer. 'Lekker genieten!' doet ze amicaal en geeft Welmoed een vette knipoog.

Natuurlijk herinnert Lorna zich de toekomstplannen van haar vriendin. Ze studeerden niet in dezelfde stad en de laatste keer dat ze elkaar zagen was tijdens een reünie. 'Rechten, ja, ze-

ker weet ik dat nog. Jullie wilden samen een advocatenpraktijk oprichten!’

De slagroom in de warme chocolade smelt snel en voorzichtig neemt Welmoed een slokje. ‘Plannen! De werkelijkheid was anders. Ik heb me lange tijd te veel geschaamd om erover te praten. Maar ach... achteraf ontdek je dat er zoveel andere dingen in het leven zijn. Belangrijker dingen, zoals mijn kleine Bennie. Weet je, Theo had geen studiehoofd. Hij zat al snel aan zijn plafond en wilde dat niet accepteren! Dus al gauw verviel ik in de rol van zijn mentor. We woonden vlak bij elkaar in de buurt. Hij in een huis voor studenten en ik op een zolderkamertje. Doordat ik veel met Theo bezig was, schoot mijn studie niet erg op. Theo wilde voor niemand weten dat hij faalde, vooral zijn ouders mochten het niet weten. Uiteindelijk knapte ik af.’

Lorna wijst op het gebak. ‘Neem eerst een hap van dat lekkers. Meid, als ik je zo hoor hebben we allebei onze portie wel gehad. Is hij uiteindelijk afgestudeerd? En jij?’

Het appelgebak is overheerlijk en even zwijgen beiden. Uit de kinderwagen komt een pruttelgeluidje. Met één hand wiebelt de jonge moeder de wagen heen en weer. ‘Het is nog

niet zijn tijd, ik zal kort zijn, Lorna. We trouwden! Jawel! Ik hoor zijn vader nog zeggen: ‘Jongen, het is beter te trouwen dan van verlangen te branden! We vonden een piepklein flatje en vanaf toen was ik er helemaal voor Theo. Dat ik zwanger raakte was niet de bedoeling. Ik wilde mijn studie afmaken tot Theo zover was dat hij het alleen afkon. Maar hij had van die vermoeidheidsaanvallen, onvoorstelbaar. Achteraf bleek dat het begin van zijn ziekte te zijn. Anderen studeerden af. Hij niet. Uiteindelijk kwam hij bij de dokter terecht. We dachten zelf dat hij overspannen was. De studie. De zwangerschap; hij wilde zich waarmaken en niet toegeven dat de studie te zwaar voor hem was. Zijn ouders, weet je, hij wilde hen niet teleurstellen. Ik was de enige die zijn zwakheden kende. Enfin, het bleek al snel dat hij een slopende ziekte had. Later vertel ik de details wel, ik kan er nog steeds niet goed over praten!’

Lorna is haar taart vergeten en legt in een troostend gebaar een hand over die van Welmoed. ‘Wat vind ik dat allemaal erg voor je.’ Welmoed knikt en knippert met haar ogen. Natuurlijk denkt Lorna, weet ze, dat hun huwelijk ondanks alles goed was.

Eigenlijk wist ze al voor het jawoord werd gegeven dat ze een verkeerde beslissing had genomen. Niet langer Welmoed de Haas, maar Welmoed Prakken. Theo was een slappeling, die alleen van zichzelf hield. Ze had het nooit willen zien. Hij had geen doorzettingsvermogen en miste de kracht om een andere koers te gaan volgen. Zodra zijn ziekte zich openbaarde, verloor hij op alle terreinen de moed. Dat hun huwelijk een fiasco was, is haar geheim.

‘Heb je geen zin om de studie weer op te pakken?’ informeert Lorna na een korte stilte. Welmoed schudt haar hoofd. ‘Dat zie ik niet zitten, de puf is eruit. Bovendien heb ik Bennie, Bernhard Theodoor, naar Theo’s vader is hij vernoemd. Ze wilden dat ik hem Theo zou noemen, maar dat weigerde ik! Bennie, dat klinkt toch lief? Ik wil hem opvoeden tot een sociaal mens, hem niet de hemel in prijzen, zoals de Prakkens altijd met Theo hebben gedaan. Genoeg erover. Nu jij!’

Lorna wil echter nog meer weten. Waar Welmoed nu woont? Thuis? ‘Je ouders zullen het wel leuk vinden, zo’n klein ventje onder hun dak. En de andere opa en oma er stijf naast!’

Welmoed trekt een gezicht van heb-ik-jou-daar! ‘Meid, ik sta zo’n beetje onder curatele.

Maar ik hoop toch ooit zelfstandig te kunnen wonen. Mijn ouders zijn nog jong, amper vijftig. Mam werkt in de bieb en pa zit nog steeds achter hetzelfde bureau bij de belastingen. Ze hebben recht op hun vrijheid, al zullen ze nooit laten merken dat ik te veel ben. Het is een geldkwestie. Als ik niet die mislukte studie achter de rug had, zou ik een baan hebben gehad en geld hebben verdiend. Nu kan ik moeilijk aan de slag komen, ik wil namelijk Bennie niet aan anderen toevertrouwen.'

Even zwijgt ze. 'Als je me begrijpt, ik wil hen niet voor het hoofd stoten, maar Theo's ouders zijn echt niet geschikt om op een baby te passen. Opa is wel voor rede vatbaar, maar oma niet! Maar het zijn en blijven Bennies grootouders. Het is voor alle partijen beter als ik zelfstandig kom te wonen!'

Opnieuw pruttelt Bennie, hij zwaait met zijn armpjes en trapt het dekje van zich af. Welmoed tilt het kereltje uit de wagen en neemt hem in haar armen. Lorna buigt zich over de tafel en fluistert: 'Wat ben jij rijk, meid. Ik ben ondanks alles jaloers op je. Wat een mooi kind, die blauwe ogen kijken me aan alsof hij iets wil vertellen. Hij lijkt op jou, weet je dat? Jij hebt van dat weerbarstige haar, donkerblond,

dat wordt hij ook, zul je zien.’ Welmoed legt haar wang op het hoofdje en ze snuift de specifieke babygeur op. ‘Hij is erg lief, behalve als hij nachtenlang huilt! Burengerucht, als je me begrijpt!’

Nu lachen ze saamhorig. ‘Ik begrijp je. Toch wilde ik dat ik van mijn verloren liefde ook een kind had, een collega, Fransman. Een stuk van een vent. Even leek het iets te worden. Maar helaas, hij zag mij niet meer staan toen een Amerikaanse schone ons team kwam verrijken. Mijn moeder troostte me op haar manier: ‘Kind, een mooie man heb je nooit alleen!’ Haha, echt mijn mama. Enfin, ik kreeg koorts-aanvallen, het een of andere virus sloopte me en uiteindelijk begreep ik dat mijn tijd om naar huis te gaan was aangebroken. Ik heb het met zoveel inzet en liefde gedaan, maar al die ellende gaat je niet in de kouwe kleren zitten, Welmoed. Enfin, ik ben veel ervaringen rijker. Even kalm aan doen, en dan zien dat ik hier aan de slag kom. Ik heb het thuis goed, mijn ouders zijn dolgelukkig dat hun dochter weer thuis is.’ Ze lepelt het laatste restje chocolade uit haar kopje. Diepzinnig zegt ze, met fronssende wenkbrauwen: ‘We zitten beiden in een impasse. Benieuwd hoe we eruit komen. Want